

عنوان مقاله:

حقوق فرزندان نامشروع در ایران و فرانسه

محل انتشار:

فصلنامه فقه و حقوق نوین، دوره 1، شماره 4 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

امیر رحمان کلاهی - کارشناس ارشد دانشگاه حکیم سبزواری

زهرا مهربان مقدم - کارشناس ارشد دانشگاه حکیم سبزواری

خلاصه مقاله:

در فقه به فرزند انسان از زمان تولد تا اول بلوغ کودک گویند در اصطلاح حقوقی و در قانون مدنی کلمه ی کودک مترادفا همراه صغر و طفل به کار رفته و به کسی اطلاق می شود که به سن بلوغ نرسیده و کبیر نشده یا صغیر طفلی است که بالغ و رشید نشده است. به کودکانی طفل خارج از نکاح گفته می شود که بدون علقه زوجیت بین پدر و مادر اصلی در اثر عمل زنا و رابطه ی نامشروع متولد می شوند. مطابق دیدگاه حقوقی و شرعی نسب این گونه کودکان نامشروع است زیرا رابطه ی مابین پدر و مادر طبیعی آن ها نامشروع بوده است. قانون مدنی جمهوری اسلامی ایران در ماده ۱۱۶۷ به پیروی از فقهای امامیه طفل متولد از زنا را ملحق به زانی نمی داند. مفهوم عدم الحاق در این ماده آن است که قانون گذار نسب طبیعی کودک را نادیده گرفته و آثار قانونی نسب را مانند ارث، حضانت، نفقه و ولایت قهری را شناسایی نمی کند و این آثار را بر روابط بین والدین و کودک مترتب نمی کند در نتیجه حقوق و تکالیفی که قانون برای اولاد طفل در نظر گرفته است فقط به کودکان مشروع اختصاص می یابد. قوه مقننه فرانسه در سال ۲۰۰۱ میلادی قانونی را تصویب کرد که فرزند نامشروع را از تمامی حقوق فرزند مشروع برخوردار می ساخت ولی از لحاظ وراثت برای فرزند نامشروع همچنان محدودیت هایی دیده می شود.

کلمات کلیدی:

حقوق ایران، حقوق فرانسه، تکالیف، کودک، نامشروع

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1228635>

